

Пидгайна К.А.

Львовский национальный университет имени Ивана Франко

ХАРАКТЕРИСТИКА КРЕДИТНЫХ СОЮЗОВ И ИХ РОЛЬ НА РЫНКЕ КРЕДИТНЫХ РЕСУРСОВ

Аннотация

В статье освещены вопросы деятельности кредитных союзов, которые являются частью небанковского сектора рынка кредитных ресурсов в Украине. В статье исследована сущность и специфика их функционирования. Автор выделяет принципы деятельности кредитных союзов. Исследованы характерные признаки кредитных союзов. В статье приведена статистика последних лет работы кредитных союзов в Украине.

Ключевые слова: кредитный союз, кредит, рынок кредитных ресурсов, финансовый рынок, банк.

Pidhaina Kh.O.

Ivan Franko National University of Lviv

DESCRIPTION OF CREDIT UNIONS AND THEIR ROLE IN THE MARKET OF CREDIT RESOURCES

Summary

The article highlights the issue of credit unions, which are part of the non-banking sector of market of credit resources in Ukraine. The article contains investigation of the essence and peculiarities of their functioning. The author singles out the principles of credit unions. The characteristic features of credit unions are also investigated in the article. The article shows the statistics of credit unions work during recent years in Ukraine.

Keywords: credit union, credit, market of credit resources, financial market, bank.

УДК 331:351

ІННОВАЦІЙНА ПРАЦЯ ЯК ЧИННИК СОЦІАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ КРАЇНИ

Поплавська О.М.

Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана

Автор досліджує вплив інноваційної праці на соціальну безпеку країни й доводить необхідність поширювати сфери інноваційної діяльності для усталення гідної праці та позитивних тенденцій щодо соціально-економічного розвитку держави. В статті проаналізовані основні ризики соціальної безпеки, що пов'язані з такими аспектами інноваційної праці, як її результативність та масштаби. Особлива увага приділена виявленню причин низької інноваційної активності та результативності в Україні; визначено вектор їх впливу на соціальну безпеку. Автор наголошує на важливості врахування специфіки інноваційної праці в її організації з метою підвищення її ефективності. Ключовими резервами зміцнення соціальної безпеки, що базуються на розширенні сфери застосування інноваційної праці та її результативності, визначені гнучкість форм зайнятості та режимів праці, а також структурні зміни в економіці.

Ключові слова: соціальна безпека, інноваційна праця, гідна праця, ризики соціальної безпеки, гнучка зайнятість.

Постановка проблеми. Економічна криза, яка проявилася в світі за останні декілька років, по-різному долається різними країнами. Але одне об'єднує програми подолання кризи в більшості країн світу – це сприяння розвитку інноваційної праці. Ефективність таких програм складно оцінити, оскільки результати можуть бути неочевидними або проявитися через багато років. Разом з тим, досвід, США, Німеччини, Франції, Великобританії, Японії підтверджує просте правило – лише людина здатна створювати нові продукти і структури, покращувати світ, тобто перетворювати кількість знань на якість знань, знаходити вихід з несприятливих ситуацій, що й дозволяє, змінюючи світ, долати економічні кризи. Так, Р. Флорида доводить, факт того, що інноваційна праця дозволила США подолати глибоку кризу 20-30-х років, а неспроможність діючої системи соціально-економічних відносин забезпечити прозорість та безперешкод-

ність реалізації інновацій стали причиною кризи початку XXI століття: «... криза виявляє обмеженість моделі розвитку суспільства шляхом субурбанізації, неспроможної повністю підтримувати інновації та виробничі потужності креативної економіки» [9, с. 37].

Але одна креативна людина сама по собі не може сформуватися та реалізуватися у повній мірі. Інноваційність вимагає від суспільства певних зусиль щодо інвестицій у людський капітал та створення таких соціально-трудова відносин, де людський капітал й потенціал особи реалізувався б безперешкодно. Традиційно, виділяють наступні напрями інвестицій: здоров'я, освіта, підвищення кваліфікації. У свою чергу аби реалізувався потенціал людини, необхідно створити такі умови, де не буде невиправданих стресів, бюрократії, існуватиме справедливий розподіл доходів та гармонізовані затрати часу у різних сферах життя особистості (приватне і трудове). Все

це можливо за умов дотримання принципів гідної праці, забезпечення соціальної безпеки бізнесу та економічного активного населення.

Зважаючи, що в Україні кризові явища лише поглиблюються, важливо створити гідні умови праці, котрі дозволять максимально ефективно впроваджувати інноваційні продукти людського капіталу, отримуючи матеріальні та нематеріальні зиски і забезпечити соціальну безпеку соціально-трудоких відносин на всіх рівнях.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Вивченням різних аспектів соціальної безпеки соціально-трудою сфери, забезпечення гідної праці та формування людського капіталу в Україні присвячено ряд публікацій таких авторів як Гнибіденко І.Ф., Давидюк О.О., Ілляш О.І., Колот А.М., Новікова О.Ф., Петрова І.Л. та багато інших. Автори досліджують сутність категорій «соціальна безпека», «інноваційна праця», «гідна праця»; принципи та критерії формування й розвитку інтелектуальної праці, звертаючи увагу на її вагомості для ефективного розвитку економіки; аналізують індикатори соціальної безпеки, тощо.

Невирішені раніше частини загальної проблеми. Разом з тим, потребують подальшого дослідження взаємозв'язки соціальної безпеки та розвитку інноваційної праці, вивчення вплив гідних умов праці на ефективність використання людського капіталу та на цій основі обґрунтування заходів щодо подолання існуючої кризи в економіці України.

Мета статті. Метою статті є аналіз впливу інноваційної праці, гідної праці на соціальну безпеку країни.

Основний матеріал. Серед чисельних економічних категорій «праця» є однією з найскладніших для сприйняття. Для автора праця містить в сукупності три базових характеристики, що доповнюють одна одну й визначають різноманіття її змісту: соціальну, організаційно-економічну, психофізіологічну. Відповідно до такого підходу, інноваційна праця визначатиметься специфічними соціальними відносинами, організаційно-економічними ознаками та технологіями й визначеним рівнем психофізіологічного навантаження на особу. Зазвичай інноваційною називають працю, результатом якої є інноваційний продукт. Проте на наш погляд не лише результат праці – інноваційний продукт – є визначальною ознакою (хоча і важливою). Доречно, на думку автора, говорити про інноваційну працю і як про креативну діяльність. Тобто інноваційна праця може мати не лише матеріалізований інноваційний продукт, але й нематеріальний. Тому ознаками інтелектуальної праці мають бути й такі: високий ступінь розумової напруги й відповідальності, індивідуалізація процесів праці та «свобода мислення». Фактично продуктом інтелектуальної праці можуть бути знання будь-якого характеру, інформація, предмети, послуги, а також сформовані особистісні якості та цінності. Виходячи з цього, вбачається за доцільне формувати відповідальне ставлення працівників інтелектуальної праці за результати своєї діяльності. Пояснення цьому прості. У разі безвідповідального ставлення носіїв інтелектуального капіталу до своєї роботи, матимемо тіньовий сектор, порушення законодавства, деградацію моральних цінностей, що є середовищем, де немає соціальної безпеки (соціальної безпеку в сфері праці автор розуміє як сукупність процесів, що дозволяють системі соціально-трудоких відносин розвиватися й забезпечують постійне оновлення сприятливих (гідних) умов для кожного). І з іншого боку, передбачення результатів в сфері інновацій, як факту, та можливих впливів на суспільні та економічні яви-

ща дозволяє оптимізувати процеси, зробити працю більш змістовною, а світ «добрішим» до кожного. Крім того, відповідальність має бути не лише однобічною – з боку особистості, але й держави. У цьому контексті відповідальна держава генерує ідеї, сприяє розвитку інноваційної праці й утверджує пріоритетність знань над економічними показниками ефективності; для країни її цінністю стає особистість, як носій людського капіталу. Отже, відповідальність повинна бути взаємною: між носієм інтелектуальної праці і суспільством, між особистістю і державою.

Відповідальність держави за власний розвиток чітко визначена у Лісабонській стратегії, де прописані стандарти відносно поширення інноваційної праці. Фактично Європейський союз оголосив своїм основним пріоритетом підвищення конкурентоспроможності шляхом інвестицій у наукову сферу. Реалізація цієї мети передбачає досягнення мінімального стандарту витрат на наукові дослідження і розробки по відношенню до ВВП на рівні 3%. І хоча мета заявлена, досягли стандарту лише дві країни Європи – Фінляндія та Швеція; в середньому по країнам ЄС частка витрат на наукові дослідження і розробки по відношенню до ВВП у 2012 році була на рівні 2,08. В Україні витрати на науку суттєво нижчі – 0,75% ВВП. При цьому цікавим є розподіл джерел фінансування наукових досліджень і розробок. Якщо для Європейських країн характерним є фінансування досліджень і розробок підприємницьким сектором (54,9% сукупних витрат на розробки), то в Японії підприємницьким сектором профінансовано 75,9% загального обсягу витрат, в Китаї – 73,9%, США – 60,0%, а в Україні – лише 26,2%. [3]. Зважаючи на таке, можемо зробити висновок, що фінансові проблеми українських підприємств і в цілому низьке фінансування витрат на проведення наукових досліджень і розробок стримує розвиток інноваційної праці, зменшує трудовий потенціал країни, а, отже, провокує ризики соціальної небезпеки (міграційні, мотиваційні, тощо), які проявляються здебільшого кумуляційно, мають ланцюгові реакції.

Аналізуючи стан розвитку інновацій в Україні, можна відмітити тенденцію до скорочення наукових організацій, які виконували наукові та науково-технічні роботи та кількості працівників таких організацій: якщо у 2005 році наукових організацій налічувалося 1510, відповідно в них працювало 170579 осіб, то в 2013 році наукових організацій було 1143, де працювало 123219 осіб [3]. Тобто скорочення персоналу відбувалося більш швидкими темпами ніж скорочення кількості самих установ – при скороченні наукових установ на 24,3% кількість працівників названих установ скоротилася на 27,8% за досліджуваний період. Скорочення кількості наукових установ відбувалося як в державному секторі, так і в підприємницькому. Найвищі темпи скорочення зафіксовані в підприємницькому секторі – на 39,4% за останні 8 років, що свідчить про складності ведення бізнесу в сфері інновацій. Разом з тим, скорочення чисельності працівників наукових установ зумовлене також умовами оплати праці. Рівень оплати праці в цій сфері не можна вважати гідними умовами, адже, якщо в 2013 році оплата години робочого часу працівника професійної, наукової та технічної діяльності становила 29,3 грн., що дорівнювало 2,65 євро, то в цьому ж році мінімальна заробітна плата в Естонії була на рівні 1,82 євро, а Іспанії – 4,28 євро [розраховано за даними джерела: 11]. В той же час кількість працівників професійної, наукової та технічної діяльності, яким нарахована заробітна плата у розмірі до 3000

грн. на місяць в грудні 2013 року (лише у 2,5 рази перевищує прожитковий мінімум) складала 46,0% загальної кількості працівників цієї сфери. Якщо проаналізувати купівельну спроможність такої заробітної плати, то проблема стає більш очевидною. За результатами соціологічного дослідження молодих учених Київського національного університету ім. Т. Шевченка лише 1,5% опитаних відповіли, що можуть на отримані доходи купити все, що бажають та майже 30% відповіли, що можуть дозволити собі купувати деякі дорогі речі, але не можуть дозволити всього, що бажають; решта – не мають змоги. [7] Таким чином, маємо ситуацію, коли заробітна плата не може забезпечити розширене відтворення людського капіталу. За авторськими розрахунками рівень (коефіцієнт) потенціалу заробітної плати в сфері професійної, наукової та технічної діяльності дорівнює 0,289 у 2013 році (для України цей показник становив 0,221). В сукупності такі данні засвідчують факт того, що більшість працівників інноваційної праці не вдоволені умовами оплати праці, що не сприяє соціальній безпеці країни.

Разом з тим, негаразди, що виявлені у сфері оплати, спровокували міграційні ризики для соціальної безпеки України. Так, протягом 2013 року з України виїхало 96 кандидатів наук і 18 докторів наук [1], що порівняно з 2009 роком більше на 32,3% та 80% відповідно. Україна фактично втрачає свій інтелектуальний капітал, а це кричущий факт загрози соціальній безпеці країни. На фоні такої ситуації, хочеться нагадати позитивний досвід США, котрий засвідчує, що за рахунок збільшення частки інноваційної праці можливо подолати наслідки Великої депресії. Незважаючи на скрутний стан економіки, уряд стимулював створення інноваційних центрів, що дозволило у післявоєнні роки суттєво посилити позиції США на світових ринках. Наприклад, якщо «в 1929 році у США зайнятих в сфері інновацій налічувалося менше 7 тис. осіб, то в 1940 році – майже 28 тис. осіб... при цьому витрати на наукові дослідження протягом 1930-х років зросли вдвічі» [12]. Так само можемо простежити залежність високого рівня соціальної безпеки країни з показниками, що характеризують інноваційну працю в країнах Європейського Союзу.

Ще одним з різновидів інноваційної праці є діяльність в сфері освіти. З одного боку персонал, що працює в закладах освіти є носієм інноваційності й у такому разі поширення освіти є запорукою соціальної безпеки, а з іншого боку в залежності від якості навчання, країна матиме високий трудовий потенціал або це стане ризик-фактором для соціальної безпеки. Вочевидь, за будь яких умов чим більше буде освіченого населення, тим менше ризиків, що характеризують соціальну безпеку проявлятимуться: освіченим людям легше адаптуватися до змін на ринку праці, вони більш відповідальні за власний розвиток і здоров'я, мають більше коло потреб (не тільки матеріального, але й духовного, культурного характеру). І відповідно, чим нижче рівень освіченості, тим вірогідніше виникатимуть загрози соціально-економічного характеру, ризик-фактори соціальної безпеки соціально-трудова відносин – наприклад, погодження на роботу в несприятливих умовах або з порушенням законодавства, низький рівень мотивованості та маргіналізація в цілому. Таким чином, соціальна безпека залежить від якості і поширеності освіти в країні, а, отже, інноваційної праці освітян.

Як правило соціальну безпеку по відношенню до сфери освіти визначають кількісними показниками. В Україні традиційно переважна більшість

дітей навчається – за даними Державного комітету статистики протягом 2014 року всіма формами освіти було охоплено 78,4% дітей 6-17 років, що постійно проживають на території України [4, 6]. В той же час, якщо випуск 2013/2014 навчального року у школах становив 765718 осіб й припустити, що всі випускники подавали заяви на вступ до ВНЗ, то частка тих, хто вступив до ВНЗ складала лише 61,9%. А якщо зважити, що абітурієнтами є не лише випускники шкіл, то розрахункова імовірність вступу випускників шкіл до ВНЗ – на рівні 24,8%. Проте самі цифри не можуть охарактеризувати соціальну безпеку, адже лише якість отриманих знань та здатність їх застосувати у практичній діяльності є запорукою успішної роботи, а, отже, лише у цьому випадку можна говорити про зв'язок освіти і соціальної безпеки. Хоча негативна «пікуюча» динаміка показника може свідчити про наявність проблем в цій сфері й мати негативні наслідки щодо соціальної безпеки країни. На нашу думку, більш коректним є показник співвідношення студентів, які завершили цикл навчання до числа тих, хто випущені з ВНЗ. У 2014 році цей показник становив 73,5%, що свідчить про неспроможність студентами оволодіти необхідними компетенціями, тож, в контексті соціальної безпеки, країна «недоотримує» трудовий потенціал (абсолютне значення потенціалу, що може бути реалізованим, зменшується, а ринок праці поповнюється працівниками недостатньо високої кваліфікації).

Для оцінювання соціальної безпеки країни, що пов'язана з формуванням трудового потенціалу, котрий застосовуватиме свої компетенції в інноваційній сфері, пропонуємо також проаналізувати данні щодо чисельності осіб, які навчалися у ВНЗ III-IV рівнів акредитації (рис. 1). Як бачимо, простежується чітка тенденція до скорочення числа осіб, що в майбутньому будуть займатися інноваційною працею. Так, за період з 2010 по 2014 темпи скорочення чисельності студентів в середньому становили – 6,5%. Разючим було падіння у 2014/2015 році – на 13,9% порівняно з попереднім роком. З урахуванням тенденцій щодо скорочення чисельності населення означеної вікової категорії, тренд до зменшення кількості абітурієнтів зберігається. Зважаючи на таке, можемо констатувати, що в перспективі, країна втрачає інноваційний потенціал та її соціальна безпека стає більш хиткою (прогнози очікування щодо покращення таких маркерів соціальної безпеки, як креативність праці, інновативність – є негативними).

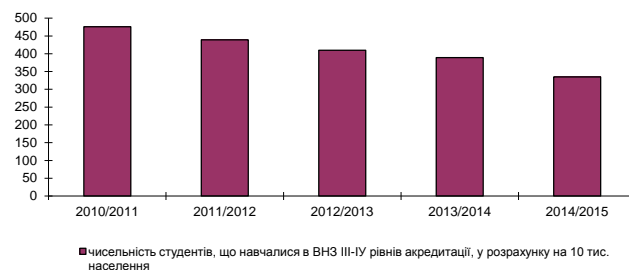

Рис. 1. Динаміка чисельності студентів, що навчалися в ВНЗ III-IV рівнів акредитації

Джерело: [6]

В той же час, розгляд соціальної безпеки країни лише з позицій продукування інноваційної діяльності, її формування є обмеженим. Вважаємо за доцільне проаналізувати сферу впровадження інновацій, а отже, реалізації інноваційної праці. Тобто

окреслити напрями, де інноваційна праця реалізується ефективно, виявити проблемні місця.

Дослідження, які проводить державний комітет статистики України, засвідчує, що кількість виконуваних наукових та науково-технічних робіт зменшується – у 2013 році їх було 47875 од., що на 10% менше, ніж у попередньому році. В той же час, більш швидкими темпами зменшується частка упроваджених новацій: якщо у 2012 році частка упроваджених новацій у загальній кількості виконуваних наукових та науково-технічних робіт складала 71,7%, то у 2013 р. – 64,0% (темп скорочення склав 19,7%). [розраховано автором за даними джерела: 3] Очевидним стає факт зниження активності інноваційної діяльності, результативності інноваційної праці, тож соціальна безпека країни знижується.

Не можна також не звернути увагу на розподіл інноваційних підприємств за видами інноваційної діяльності. В Україні найпоширенішим напрямом інноваційної діяльності залишається придбання машин, обладнання та програмного забезпечення – 74,7% від усіх підприємств із технологічними інноваціями. Не менш вагому частку складають витрати на навчальну підготовку для інноваційної діяльності – 27,5% від усіх підприємств із технологічними інноваціями. На скільки такий розподіл є оптимальним на сьогодні сказати важко, адже основні фонди підприємств в Україні потребують суттєвого оновлення. Але не можна забувати про резерви організаційно-структурних інновацій, які спроможні змінити споживчі пріоритети, вплинути на структуру споживання, мотивувати попит на певні види продукції та послуг й тим самим дати імпульс для економічного зростання й зміцнення соціальної безпеки.

Аналізуючи інноваційну працю як нерозривне й необхідне для соціальної безпеки, важливо оцінити рівень гармонізації затрат часу на приватне життя та роботу. Це є не лише вимогою формування гідної праці в країні, на кожному підприємстві, але й ключовим моментом соціальної безпеки у майбутньому, адже, якщо батьки не «віддають частинку себе» дитині, не вкладають духовні, моральні цінності (на що витрачається не лише час, але й емоційні, фізичні зусилля), то майбутнє покоління нестиме «негативний заряд» – особистість є більш схильною до різних психологічних та емоційних нестійких станів, поглиблюються конфлікти поколінь.

Авторські спостереження лише доводять справедливості судження про творчий початок будь-якої інноваційної праці, котра вимагає набагато більше сил та часу, ніж це передбачається правилами внутрішнього розпорядку організації. Таке можливо не лише тому, що більшість науковців й освітян – фанати (у хорошому сенсі слова) своєї справи, але й тому, що діяльність в сфері інновацій вимагає постійної неперервної роботи з особистого розвитку, пошуку. Через це страждають члени родини, яким хочеться більше «тепла», уваги. Згадайте хоча б життя видатних учених – М. Ломоносова або А. Ейнштейна. Наука вимагає повного занурення, й лише тоді інноваційна праця дарує плоди. Але ж не всі члени родини можуть «миритися» з такою самопожертвою. В той

же час, науковець не може бути без родини, котра створює комфортні умови для його діяльності. Так, А. Ейнштейн вважав, що лише щаслива людина може створити видатну теорію. Тому, на думку автора, аби гармонізувати затрати часу на роботу та особисте життя, варто зробити режим роботи науковця більш гнучким; таким, щоб можна було максимально забезпечити доступ кожного до робочого місця (лабораторії) у будь-який комфортний час без обмежень щодо термінів перебування й, у той же час, надавати творчі відпустки за вимогою, стимулюючи та підтримуючи обмін думками, результатами робіт зі світовим науковим товариством. Щодо освітян, то їм необхідно також надати більше гнучкості у визначенні співвідношень затрат часу на різні види робіт. Важливо включити до загальної тривалості робочого часу час на наукову діяльність та саморозвиток (не лише для викладачів вищих навчальних закладів, але й шкіл, дошкільних закладів); разом з тим, методологічна робота також має бути визнаною як творча праця, адже процес навчання й мотивування до накопичення компетенцій – це мистецтво інноваційного характеру. Будь-яка праця працівника сфери освіти й науки, як інноваційна, не може мати жорстких рамкових умов щодо робочого часу; відповідно до потреб суспільства необхідно «маневрувати» й шукати різні форми залучення до роботи, в тому числі дистанційну. Саме такий підхід, на думку автора, дозволить розкрити потенціал кожного, хто займається інноваційною працею, й забезпечити у майбутньому стабільний стан соціальної безпеки країни.

Висновки. Проведений автором аналіз інноваційної праці, як складової соціальної безпеки дозволив окреслити основні ризик фактори для України:

- недостатнє фінансування сфер економічної діяльності, що пов'язані з науковими дослідженнями та розробками, освітою, що є результатом світової фінансово-економічної кризи;
- суттєва демотивація працівників інноваційної сфери, через диспропорції між оцінюванням результатів праці (продукту, послуги, тощо) та потребами людини не лише по відношенню до середнього рівня по Україні, але й до світових стандартів;
- підвищення тиску міграційного демотиватора, що проявляється у втраті трудового потенціалу і є кумулятивним результатом проблем в структурі («ландшафті») економіки, вище означених ризик-факторів;
- зменшення частки осіб, що навчаються у вищих навчальних закладах, і є потенційними носіями інновацій, як результат диспропорцій попиту і пропозиції на робочу силу на ринку праці та падінням престижності новаторської роботи.

Разом з тим, виявлені резерви, які дозволять підвищити результативність інноваційної праці, а також створити умови для гідної праці та забезпечення соціальної безпеки, серед яких найпотужніші – поширення гнучких форм зайнятості, впровадження гнучких режимів роботи для працівників сфери освіти і науки, а також зміна структури витрат на потреби суспільства шляхом мотивування продуктування результативних проектів не лише у сфері технічних інновацій, але й структурних, організаційних, інфраструктурних, тощо.

Список літератури:

1. Баранік З. П., Романенко І. О. Інтелектуальна міграція як об'єкт статистичного дослідження / Електронне наукове фахове видання «Ефективна економіка». Електронний ресурс <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=3096>
2. ВВП стран Европейского Союза (ЕС) в 2013 г. Електронний ресурс: http://weic.info/ekonomicheskie_stati/vvp_stran_evropeyskogo_soyuza_es_v_2013_godu
3. Наукова та інноваційна діяльність в Україні у 2013 році. Державна служба статистики України. Електронний ресурс: http://www.ukrstat.gov.ua/zb_nayk_13.pdf

4. Основні показники діяльності вищих навчальних закладів України, початок 2014/15 навчального року. Державна служба статистики України. Електронний ресурс: http://www.ukrstat.gov.ua/bl_VNZ_14.pdf
5. Петрова І. Л. Становлення ринку інновацій в контексті економічної безпеки України / Електронне наукове фахове видання «Ефективна економіка». Електронний ресурс: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=2221>
6. Продовження навчання та здобуття професії у 2014 році. Державна служба статистики України. Електронний ресурс: http://www.ukrstat.gov.ua/bl_pnzp_2014.pdf
7. Результати соціологічного опитування «Актуальні проблеми молодих науковців» КНУ ім. Т.Шевченка. Електронний ресурс: <http://rmn.knu.ua/blog/2015/03/22/rezultati-sociologichnogo-opituvannya-aktualni-problemi-molodix-naukovciv/>
8. Соціальна безпека: теорія та українська практика: монографія / І. Ф. Гнибіденко, А. М. Колот, О. Ф. Новікова та ін.; за ред. І. Ф. Гнибіденка, А. М. Колота, В. В. Рогового. – К.:КНЕУ, 2006. – 292 с.
9. Флорида Р. Большая перезагрузка. Как кризис изменит наш образ жизни и рынок труда. – М.: Издательский дом «Классика XXI», 2012. – 240 с.
10. GDP per capita in PPS. Електронний ресурс: <http://ec.europa.eu/eurostat/tgm/table.do?tab=table&init=1&language=en&pcode=tec00114&plugin=1>
11. Minimum wages. Електронний ресурс: <http://ec.europa.eu/eurostat/tgm/table.do?tab=table&plugin=1&language=en&pcode=tps00155>
12. Mowery David, Rosenberg Nathan. Twentieth Century Technological Change. The Cambridge Economic History of the United States. Vol III. Eds. Stanley Engerman and Robert Gallman. Cambridge: Cambridge UP, 2000. – P. 803-906

Поплавская О.Н.

Киевский национальный экономический университет
имени Вадима Гетьмана

ИННОВАЦИОННЫЙ ТРУД КАК ФАКТОР СОЦИАЛЬНОЙ БЕЗОПАСНОСТИ СТРАНЫ

Аннотация

Автор исследует влияние инновационного труда на социальную безопасность государства и доказывает необходимость расширения сфер инновационной деятельности для формирования достойного труда и фиксации устойчивых тенденций относительно социально-экономического развития страны. В статье проанализированы основные риски социальной безопасности, связанные с такими аспектами инновационной деятельности, как ее результативность и масштабы. Уделено внимание определению причин низкого уровня инновационной активности и результативности в Украине; обозначен вектор его влияния на социальную безопасность. Автор настаивает на необходимости учитывать специфику инновационного труда при его организации с целью повышения его эффективности. Ключевыми резервами усиления социальной безопасности, базирующейся на расширении сферы инновационной деятельности и ее результативности, определены гибкость форм занятости и режимов труда, а также структурные изменения в экономике.

Ключевые слова: социальная безопасность, инновационный труд, достойный труд, риски социальной безопасности, гибкая занятость.

Poplavska O.M.

Kyiv National Economic University
named after Vadym Hetman

INNOVATIVE WORK AS A FACTOR OF SOCIAL SECURITY COUNTRY

Summary

The author examines the impact of innovative work on the social security of the country and shows the importance of distribution of the scope of innovative activity for formation of decent work and positive trends in socio-economic development. The paper analyzes the main risks of social security related to such issues of innovative work as its effectiveness and scope. Particular attention is paid to identification of the causes of low performance and innovation activity in Ukraine; vector of their impact on social security is determined. The author insists on the importance of consideration of specificities of innovative work in order to improve its efficiency. The key reserves for strengthening social security, based on the expansion of the scope of innovative work and its effectiveness, are determined to be flexibility of employment forms and modes of work, as well as structural changes in the economy.

Keywords: social security, innovative work, decent work, social security risks, flexible employment.